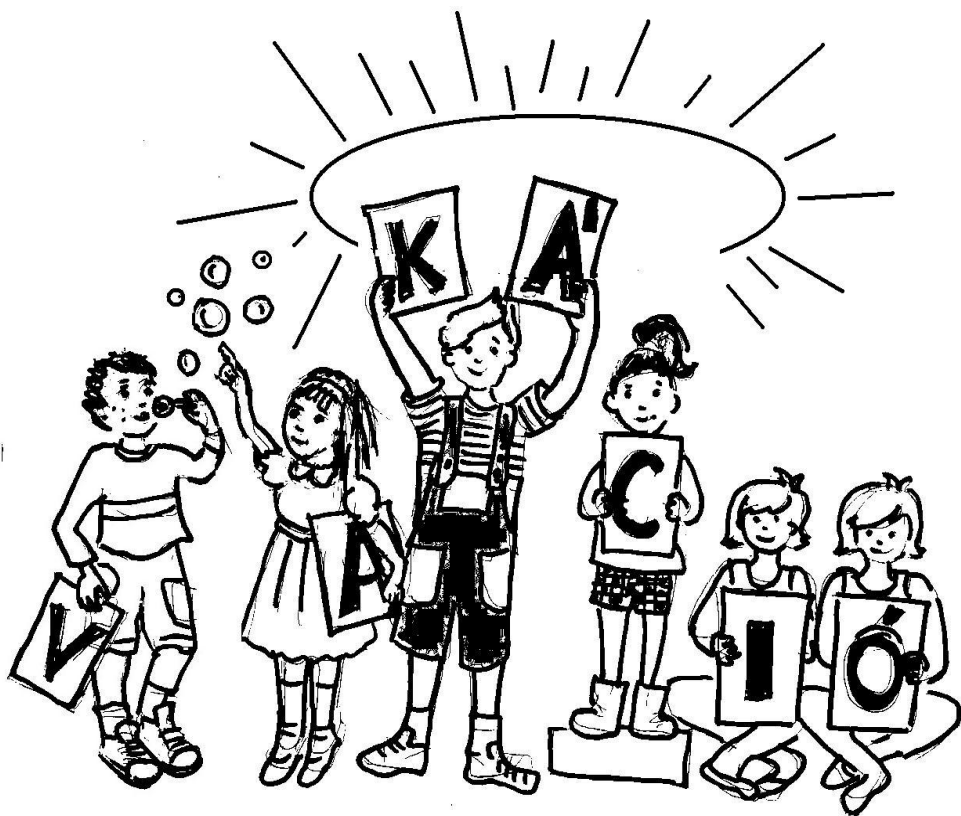

HÍVÓ SZÓ

Szigetszentmiklós-Kossuth utcai Református Egyházközség lapja

„Jó Atyánk Istenünk, Te taníts bennünket, Jézus Krisztus útján vezesd a lelkünk. Szentlelked ereje növelje hitünket. Ámen...”

„JÓL VAGYOK!”

Hangos csattanás a konyha felől, megállok a teregetéssel, fülelek erősen, várok egy mondatot - mindezt másodpercek alatt – „*jól vagyok!*” Ez azt jelenti: „nem történt nagy baj, ura vagyok a helyzetnek”. Hirtelen mindenféle cikázik az agyamban: valamelyik lányom veszélyben lehet, elvágta a kezét, leesett valahonnan. De aztán már hallom is a mondatot: „*Jól vagyok*”. Mégis - még mindig fél percen belül -, felmérem, hogy nem jött azonnal a szokásos megnyugtató mondat, talán bizonytalanabb is volt, mint máskor szokott lenni... Ezért mégis megyek. Az a biztos. Kislányom elejtett egy tárgyért. Mindenütt szilánkok... All középen, persze mezítláb. Ilyenkor szabály, hogy nem léphet semerre, hanem kiáltson segítségért. De ő már eltervezte, hogy ügyesen felmászik a székre, nehogy talpába fúródjon a szilánk. Nyugtatom, velem is előfordul, hogy elejtek valamit, semmi baj nincs. Aztán körbesöpöröm, kimentem a helyzetből...

Végre itt a nyár, kezdődik a szünidő, pillanatok alatt kipihenik majd magukat a gyerekek, tele lesznek energiával, előkerül a medence, kezdődik a pancsolás, strand, kerékpározás, rollerezés, görkorcsolyázás... és mindezekkel együtt számtalan vészhelyzet alakulhat.

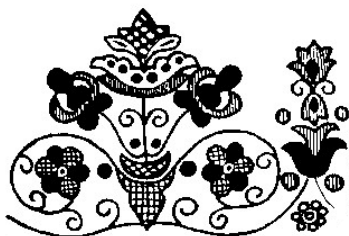
Mi szülők mindig dilemmázunk, mennyit engedjünk a gyerekeknek. Nyilván vannak emlékeink a mi gyerekkorunkból,

figyelmeztetjük is őket, hogy melyik játék milyen veszélyeket rejthet magában, de illedelmesen meghallgatnak és megnyugtattak: vigyázni fognak magukra, nem mennek a medence szélére, nem bringáznak az úttesten, nem futnak ki a labda után, nem másznak fel a szöges kerítés tetejére, nem mennek a bányatóba fürödni, stb... és már futnak is: szabadság, nyár, napsütés, víz! De nyár végéig sok-sok szomorú balesetről kapunk híreket: mégsem vigyáznak eléggé. Mert ügyesnek, erősnek, okosnak gondolják magukat. Nagyanyáink pedig kezüket tördelve sírnak: „Ezek a mai fiatalok, azt hiszik, hogy mindent tudnak, nem hallgatnak a szóra, csak mennek és mennek, nem lehet szót érteni velük, pedig én megmondtam előre...”.

Szeretnénk vezetni pedig őket, ahogyan Isten is vezeti a népét: *‘AZON AZ ÚTON VEZETLEK, AMELYEN JÁRNOD KELL’* (Ézs. 48:17). De vezetni, irányítani csak azokat lehet, akik erre nyitottak, és hagyják magukat. Isten követésében ugyanis. nincs - nem lehet „vakáció”!! Nem lehet okoskodni, hogy majd én, én, én... én tudom, mi a helyes útvonal, meddig mehetek el... Isten jól tudja, hogy körülöttünk mindenütt szilánkok hevernek, elég egy lépés, máris vérző sebek lepnek el bennünket. Ha Ő vezet, jó úton mehetünk, és mehetnek gyermekeink is. És ha ezt az utat követjük, akkor válik hitelessé a kijelentésünk: „*JÓL VAGYOK!*”

Hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy köszönetet mondjunk pedagógusainknak, hitoktatóinknak, hogy ebben az iskolai esztendőben is velünk voltak, tanították, irányították gyermekeinket, hogy azon az úton haladjanak, amelyen járniuk kell!

Szalkay Lászlóné

EGYSÉG - A HATÁRON TÚL IS

A rossz nyelvek szerint két magyar három felé húz, és ez sajnos sokszor igazolódni is látszik a hétköznapokban, de még a gyülekezetünkben is. Az ok látszólag egyszerű: a bűn, az Istentől való elszakadás, a Sátán munkája az, ami a megosztottság, a széthúzás mögött áll. De ez a valóságban nagyon sok apró mozzanatból áll össze, hogy miért is nem tudunk mi egymással egyetérteni, egy akaraton lenni. Ha a trianoni békekötést diktátumnak is tartjuk, annyit azért bűnbánó szívvel meg kellene vallani, hogy ez a mi széthúzásunk, lelki megosztottságunk történelmi-politikai kiábrázolódása is egyben.

A gyógyulásnak egyetlen útja van, és ez talán közelebb visz minket ahhoz is, hogy egyszer ismét egy hazában éljen a magyarság a Kárpátok koszorújával övezve, ha mi magunk törekszünk az egységre. Nem úgy, hogy a másikat magunk alá gyűrjük, hanem úgy, hogy testvérként számontartjuk, segítjük, ha kell, áldozatot hozunk érte.

Ez történt május 25-én este – de erről szólt az egész hétvége -, hogy az erdélyi testvérgyülekezetet vendégül látva tudtuk egymást erősíteni hitben, reménységben, szeretetben egyaránt. Ők, önhibájukon kívül bajba jutva, segítségért fordultak hozzánk, és mi megpróbáltunk tőlünk telhetően segíteni. Jótékonysági estet szerveztünk, hogy annak bevételeivel támogassuk őket. Számomra nagy öröm volt, hogy többen, gyülekezetben kívülről is megkeresésünk alapján felajánlották segítségüket. Az est bevételein túl anyagilag, illetve természetben támogatta őket: Gere István, Szilágyi Jánosné, a Lipóti pékség, a Rubin GSM telefonszaküzlet. De köszönetet mondok Szabó József polgármesternek, és Vántsa Botond képviselőnek, hogy az est fővédnöki, ill. védnöki tisztét elvállalták. Így több mint 400.000.- forinttal tudtuk őket segíteni.

Ezen az estén azonban nem csak adtunk, hanem kaptunk is. Vendégelőadóink, Rékasi Károly és Kalapács József az előadásukkal lenyűgöztek, szinte elvarázoltak minket. Szem aligha maradt szárazon, és mi is mindannyian egy

röpke pillanatra „hazátlanokká” lettünk, akiktől elvették a hegyeinket, a szülőföldünket. A 7 éves Kriszti lányunk még napok múlva is mondogatta: „adjátok vissza a hegyeimet!”. Aztán egyszer csak feltette a kérdést: „Ki vette el a hegyeinket?”. Hogy lehet ezt egy 7 évesnek elmagyarázni?

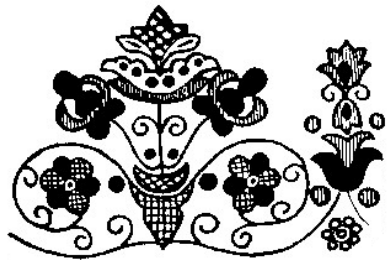
A vendéglőadóink mellett a csejdi kórus reneszánsz énekeiben is gyönyörködhattunk, melyet különböző hangszerekkel kísértek. Énekeiket CD-n is meg lehet hallgatni, ill. vásárolni 1.000.-forintért a Lelkészi Hivatalban. Az est programját a református osztályok diákjai tették teljessé, akik egy színdarabot adtak elő. Osztályfőnökük, Marosi Ildikó tanárnő tanította be a darabot, a töle megszokott lelkiismeretességgel és precizitással. Az egybegyűlteket dr. Vántsa Botond képviselő köszöntötte a Polgármester úr képviseletében, aki sajnos egyéb elfoglaltságai miatt nem tudott személyesen jelen lenni, hanem előző este egy fogadáson látta vendégül a csejdi Testvéreket a Polgármesteri Hivatalban.

Énekkarunk zárószámával ért véget a rendezvény, és ez az ének volt hivatva kifejezni, hogy mindaz, ami itt történt, azért egyedül Istené a dicsőség – soli Deo gloria.

Szeretném megköszönni a terített asztalt is, ahová meghívhattuk vendégeinket, és még egy jót beszélgethattunk egymással. A határok eltűntek ezen az estén, és bennünket pedig összehozott és egyben tartott az Isten szeretete.

Ezen az estén jó volt magyarnak és reformátusnak lenni, hiszen szavakban könnyű szépeket és igazakat mondani az egységről, az összetartozásról, de itt tehattunk és tettünk is ezért. Ezen az úton haladva biztos, hogy közel kerülünk egymáshoz, és megvalósul az egység, az összetartozás, melynél felemelőbbet nem lehet elképzelni.

Szalkay László

ÉLMÉNYEINK SZIGETSZENTMIKLÓSON

Nagy izgalom vett erőt a csejdi gyülekezet tagjain, amikor tudomásukra jutott, hogy meghívást kaptunk a szigetszentmiklósi testvérektől. „Mikor? Mennyi időre? Jaj, alig várom már, hogy menjünk!” - mondták.

Végre elérkezett a várva várt nap. Reggel 6 órakor elindult a 24 fős csapat és mindannyiunkban az a ki nem mondott vágy szárnyallt, hogy milyen jó volna, ha már ott lennénk. Délután 5 órára meg is érkeztünk. Nagy volt az öröm és egyben a kíváncsiság is, mert voltak közöttünk olyanok is, akik nem ismerték a vendégfogadójukat.

Miután egymásra találtak vendégek és vendégfogadók, Szalkay László tiszteletes ismertette a programot, ami - bevallom -, meglepetést is tartogatott számunkra. Első ilyen meglepetés, hogy a város polgármestere még aznap este vár minket a Városházán, ahol fogadást ad tiszteletünkre. A polgármester úr kedvesen, barátságosan köszöntött, utána egy rövid filmet néztünk meg Szigetszentmiklósról, és mindannyiunknak egy könyvet adott ajándékba a városról.

Szombaton (25-én) várt ránk a nagy meglepetés. Megnéztük az Országházat, és benne a Szent Koronát. Mit mondjak, a hatás nagy volt, csak úgy ámult a jó nép. Ebéd után készültünk a jótékonyági estre.

Eljött a pillanat és az izgalom a tetőfokára hágott. Díszített templombejárat várt minket CSEJD felirattal, amit a miklósi ifjúsági csoport készített. Izgult mindenki: a kántornő, mert ő is szeretne valamit nekünk játszani, izgalommal készült a „Máté János” kórus és karvezetőnője. De talán a legizgatottabb maga Szalkay László lelkipásztor testvérem, aki egyébként máskor nyugalmat árasztó szeretetével és természetével mozgatója és koordinátora az eseményeknek. (Ha valamit tudok irigyelni, akkor az nem a másik ember vagyona, hanem az a higgadt, nyugodt, mindeneget lelkipásztori méltósággal viselő, soha nem panaszkodó magatartás. Szeretnék ilyen lenni.)

Végre kezdődik a műsor: a nyolcadik osztályosok, Rékasi Károly, Kalapács József, meg a gyönyörűen zengő „Máté János” kórus. Hát az ájulás környékezett. Hogy fogunk mi ezek után énekelni? Ezt olvastam le a csejdi „SOLA MUSICA” kórus tagjainak arcáról. Aztán mi is énekelünk, de nem úgy, ahogy szeretttük volna. Ha így, vagy ha úgy lett volna, biztosan jobb lett volna - marcangoltuk magunkat.

Vasárnap reggel Alsónémediben szolgáltunk, ahol szintén reményen felüli fogadtatásban volt részünk. Majd Szigetszentmiklóson egy pompás gulyás ebéd várt, amit a gondnok úr készített mindannyiunk számára.

Hétfőn reggel gyülekeztünk és a szomorú elválás pillanatainak néztünk elébe. Szomorú elválni, mert igen jól telt az idő. Azonban a viszontlátás örömeivel köszöntünk el egymástól. „Áldásoddal megyünk” és „Áldjon meg téged” - énekeltek indulás előtt. Következőleg majd Csejden találkozunk. Reméljük ott is ilyen áldásos lesz a találkozás.

Isten veletek, sok áldást, egészséget,
VÁRUNK...VÁRUNK...VÁRUNK!

Biró Jenő lelkipásztor

ÁRVÍZ 2013

bánd meg bűneidet, hogy
megtartassál!” Simon Magdolna

„Szövetségre lépek veletek, és semmi sem pusztul el többé özönvíz miatt, mert nem lesz többé özönvíz a föld elpusztítására!” (1Móz. 9:11)

KÖNYVAJÁNLÓ

S. Becz Pál: Csendes lázadó

„S. Becz Pál írásai szekrények és fiókok mélyén aludták sok évtizedes álmukat.” (részlet a könyvismertetőből.)

S. Becz Pál fizikai munkásként dolgozott, nehéz körülmények között, nagy szegénységben nevelte gyermekeit, de mindig hajtotta a tanulás vágya. Írásaival talán valami lelki kényszernek engedett, amivel teljesebbé tette az életét. Sosem jelentek meg ezek eddig sehol, gyermekeinek köszönhetjük, hogy ezek most napvilágot láttak. A kötet több verset, néhány novellát, rövid írást tartalmaz. Először csak elolvastam a Kenyérmorzsát, aztán még egyet és még egyet, aztán a verseket, és nem tudtam letenni! Lebilincselő mindegyik, ebben a rohanó életben versek olvasására ritkán szánom magam, de itt több is akadt, ami mély érzéseket kavart bennem! A vallási témájú versek mellett megtalálhatóak a politikaiak is, feltárják előttünk a háború, majd a kommunizmus korszakát a munkás szemével.

„Jön a víz!” - halljuk hetek óta – emelkedik, magasabb a szintje minden eddiginél! Rombol, pusztít, félelmetes. Emberek, értékeik, állataik veszélyben. Elkel a segítő kéz, hogy gátakat emeljen, menekítsen, vagy étellel-itallal lássa el az elcsigázott embereket.

Mivel a folyó nem ismer országhatárokat, az árhullám hozzánk is megérkezett. Hozza magával a félelmet, kétségbeesést. A bajban most újra egyé lett az ország népe. S hálát kell adnunk Istenünknek minden segítő kézért, éjt-nappallá tevő áldozatos munkáért.

Gyülekezetünk is részt vállalt az összefogásban. Lelkészeink, presbitereink, gyülekezetünk férfiai és asszonyai kenték a szendvicseket, főzték a meleg ételt a lakihegyi gáton dolgozók részére.

Mindeközben elgondolkodtam a fenti Igén. Isten ígérete megáll, nem pusztítja el még egyszer a Földet özönvíz által. Látjuk kegyelmes cselekedetét, és halljuk: itt-ott apad a Duna és felsőhajtunk. Hála Istennek! És várjuk a további apadást.

De felismerjük-e - bármilyen nehéz is elfogadni - Isten figyelmeztető, ítélő kezét?

„A kegyelem még tart – így szól az Úr -, térj hozzám, magyar népem,

ARCOK A GYÜLEKEZETBŐL

A könyv címadó verse, a „*Csendes lázadó*” különösen szép vers, a „*Miatyánk*” pedig nem csak lenyűgöző, de a benne rejlő költői játék különösen elismerésre érdemes! Vallási témájú verseknél nagyon érdekes az az átható református szemlélet, ahogy nem kérünk és könyörgünk, inkább elfogadunk eleve elrendeltet, és megköszönünk mindent, amit az Úr nekünk juttat.

Szívből ajánlom mindenkinek, olvassa el! Olyan ember könyvét veheti kezébe, akinek nem az írás volt a hivatása, de stílusa, gondolatai nagyon nagy értéket képviselnek a mai világban is, és merem állítani, vetekedhet sok pénzért, hírnévért író szerzővel!

Utószó a könyvajánlóhoz

S. Becz Pál: *Csendes lázadó* című könyve a gyülekezeti iratterjesztésünkben 1.500 forintért, önköltségi áron kapható. A szerző fia, dr. Becz Miklós háziorvos gyülekezeti tagként felajánlotta a könyvek eladásából befolyó összeget a gyülekezet missziói életének javára. Nemes gesztusát nagyon köszönjük, és hálásak vagyunk érte. A könyvet azonban nem emiatt ajánljuk a Testvérek figyelmébe, hanem a versekben és novellákban megfogalmazódó gondolatokért, melyekben egy tősgyökeres miklósi református vall a hitéről, a felebarát iránt érzett felelőségéről és szeretetéről. Ajánlom jó szívvvel mindenkinek e könyv olvasását.

Szalkay László

S. Becz Pál könyvéhez kapcsolódik évfolyamunk utolsó riportja is. A szerző fia **Dr. Becz Miklós**, akit a városban háziorvosként ismernek sokan. Bőrig ázva érkeztem a doktor úrhoz, aki feleségével, Irma nénnivel együtt nagyon kedvesen, szeretettel fogadott. Őt kértem meg, meséljen nekem az életükről.

- *Itt születtem, nagyon szegény családban. Mire apám megszületett, a családi vagyon már elúszott, nehéz körülmények között éltünk. Apám is fizikai munkás volt, de mindig tanult, a tudás minden morzsáját felcsipegette. Kórházban feküdt például egy szobában egy katolikus pappal, akitől megtanulta latinul a *Mi Atyánk-at*. Általános iskolába is ide jártam, majd Csepelen a Jedlik Ányos Gimnáziumban érettségiztem. Orvosnak készült már gyermekkorában is?*

- *Nem, én magyar tanár akartam lenni. Aztán végzős gimnazista voltam, amikor átvittek minket kötelezően megnézni egy szovjet filmet a moziba. Mindannyian láttuk, mennyire „gyengécske” alkotás, nevetgélünk, viccelődünk közben. Ez a Rákosi rendszerben volt, az egész gimnázium elég „vonalas” nevelést kapott. Engem behívtak utána az osztályfőnököm, és azt mondta: „Becz! Neked nem kell az én rosszindulatom a továbbtanuláshoz, elég lesz a jóindulatom hiánya is!”. Ezen én nagyon megsértődtem, hazamentem,*

elmondtam édesanyámnak. Ő pedig azt mondta, legyen akkor orvos, belőlem biztos nagyon jó orvos lenne. Másnap elmondtam a barátomnak, akivel együtt terveztük a továbbtanulást. Azt kérdezte: „Jártál már Szegeden?” – és így történt, hogy azonnal jelentkezünk is, és felvettek. Ott ismertem meg a feleségemet is, a legszebb legokosabb lány volt, féltem udvarolni, aztán az egyetem ötödik évében csak egy pár lettünk! Szegény egyetemistákként nem voltunk túl tájékozottak, hova menjünk, hol adnak szolgálati lakást, és egy kis pótlékot az alapfizetéshez. Végül Szolnokon tudtunk elhelyezkedni a tüdőkórházban. Nyomasztó volt az a kezdeti felelősség, döntéseket hozni emberek sorsáról, önállóan diagnózist állítani fel, de nekem szerencsére nagyon jó főnököm volt, ellenőrzött, segített.

Az egyik folyosó végén, a kórtermek után volt a „szolgálati lakás”, ide költözhattünk be. Két szoba volt, egyik a miénk, másikban egy másik orvos lakott, közös fürdőszobánk volt. Itt laktunk, amikor az ikrek születtek, szegény Irma vagy két hétig volt a gyerekekkel a szülészeten, mert ide már nem jöhettek haza a gyerekekkel. Közben én katona is voltam, ekkor töltöttem a kötelező honvédelmi gyakorlatomat, így kellett lakást keresgélnem, de végül ez is megoldódott. Feleségem hozománya volt egy csőbútor-garnitúra, egy barátomtól kaptunk kiságyakat a gyerekeknek, egy kárpitos

katonatársam készített bele betétet, a nagypárnáinkból pedig derékalj készülhetett nekik. Szegénységben éltünk, de nagyon boldogok voltunk! Elvárásoltak minket a gyerekek. Egyébként azt hiszem, életünknek mindig azok voltak a legszebb, legboldogabb korszakai, mikor kisgyermekek voltak körülöttünk. Egy nőnek természetes, ahogy a kisbabák leveszik őket a lábukról, de bennem is valami határtalan boldogság volt mindig, amikor velük lehettem! Az ikrek egyébként is meghatározták a sorsunkat. Mindig hívtak engem a pártba - a KISZ-be ugye kötelező volt belépni -, de csak húztam az időt. Aztán még nem voltak a lányok egy hónaposak, amikor megkereszteltük őket, se a pártba nem hívtak többet, se KISZ tanfolyamokra, szemináriumokra nem kellett mennem ezután, ki kellett lépnem. Nem esett nehezemre, én inkább mindig rohantam haza, a családommal akartam lenni. Ennek ellenére szépen haladtam előre a pályámon.

Mikor az ikrek nagyobbacsokká lettek, vettünk egy kerékpárt, felszereltük a gyereküléseket, úgy jártam velük mindenhová. A lányok mindig igazságosan megbeszélték egymással, mikor ki ülhet elől, vagy hátul. Aztán amikor a feleségem terhes lett a fiammal, az ismerőseink csak nevettek, hova teszem a harmadik ülést.

Szép lassan kinőttük ezt a lakást, és hét év után Sárvára költöztünk, ott helyezkedtünk el. Itt történt Sárváron, hogy egy vasárnap éppen ebédeltünk, amikor csöngettek.

Kimentem ajtót nyitni, és egy számomra vadidegen ember állt a bejáratnál. Azt mondta: „Szervusz! Én vagyok a református pap, gyere közénk!” – és én mentem. Nagyon kicsi gyülekezet volt, de jó volt köztük lenni. Aztán hét év után innen is továbbálltunk, bár ez érdekesen történt. Nagyon szép város Sárvár, gyönyörű házak épültek, szerettünk is itt élni, már éppen az építkezést terveztük, amikor egy alkalommal a Gyöngyös pataknál sétáltam, és megszapta az orromat az édes akácok illata. Fura érzések öntöttek el, azonnal eszembe jutott Szigetszentmiklós, és örült honvágym lett! Eljöttem, utánajártam, lenne-e állása mindkettőnknek, engem felvettek körzeti orvosnak, a feleségem a szakorvosi rendelőben helyezkedhetett el. Az összes barátunk, ismerősünk hülyének nézett minket, próbáltak lebeszélni, de én nem tudtam ellenállni a vágnak, hogy visszatérjek. Szegény Irma azt mondta, jó, ide velem jön, de innen aztán ő már tovább nem költözik sehova!

Azóta itt élünk. Szerencsére a gyerekeink is itt laknak, napi kapcsolatban vagyunk velük. A két unokánk Pesten van már leginkább, de velük is sokat találkozunk.

Ahogy visszatértünk, azonnal elkezdtem járni a gyülekezetbe is. Az, hogy a gyermekeinket megkereszteljük, lelkiismereti kérdés volt, viszont felnőtt korukban konfirmáltak csak. Abban az időben, amikor tizenévesen kellett volna nekik, nem nézték még ezt jó

szemmel, nem akartuk ezzel befolyásolni a további sorsukat.

Nekem kicsi gyermek koromtól nem volt kérdés, hogy Isten létezik, hiszen ebben nőtem fel. Édesanyám mélyen vallásos katolikus volt, tőle tanultam a szilárd hitet, apám csak ráerősített. Nagyon szerette egyébként a református zsoltárokat, apám pedig különösen. Édesapám református volt, nagyon tisztelte a szüleit, náluk mindig zsoltárok, dicséretek éneklésével kezdődött a nap. Azt mesélte, még fel sem tudta fogni az értelmüket, mikor már „benne voltak” a fülében a dallamok. A szüleimnél megfigyelhettem, mennyire más a két vallás, milyen másképp hittek mindketten, de szilárd hitük volt ugyanabban az Istenben, bennünket is erre neveltek, és sosem voltak nálunk ebből konfliktusok. Mulatságos volt, amikor egyszer anyámat valami sérelem érte, és így szólt: „Perelj Uram perlőimmal!” – nyilván apámtól hallotta.

Sokat olvasom a Bibliát, ha külföldön jártam, ott is mindig vettem, szeretem összehasonlítani a különböző fordításokat. Érdekes más-más nyelveken mennyire más értelmet, mélységeket lehet találni benne! Talán így, hogy többfélét olvastam, jobban meg is értettem. Egyébként is nagyon jó szórakozás, és tanulságos.

Ami hiányzik, hogy nincs olyan jó hallásom, mint apámnak. Szeretem hallgatni a zsoltárokat, örülök, ha a templomban olyan mellett ülhetek, aki nagyon jól énekel!

Nagyon köszönöm a beszélgetést, és jó egészséget kívánok!

Piskor Gyöngyi

KENYÉRMORZSA

(1. rész)

„A nap a sorozatos kellemetlenségek napja volt. Már a reggel is bosszúsággal kezdődött.

Az egyébként jámbor természetű Csákó tehén kirúgta Ráhel asszony öléből a habzó tejjel teli sajtárt. A tejjel együtt Ráhel jókedve is odalett. A pillanat bénító hatása alatt előbb dermedten állt, arca a szokottnál is pirosabb lett, majd visszanyerte a hangját, amely gazdag volt a becsmélő jelzőkben és átkokban. Az eset bosszantó volt, mert a tejet keresztlánya lakodalmára szánta. Máskor ez csak annyit jelentett volna, hogy aznap nem vihet a tejcarnokba tejet, de most oda sem jut, sőt meg kell venni drága pénzen! A takarékos és hirtelen haragú Ráhel egy darab kötéllel jókora porciót osztott ki Csákó tehén hátára az abrak utáni széna helyett.

Folytatásképpen a kotló otthagya a félidős tojásokat, de hogy ne végezzen félmunkát, három darabot össze is tört. Kata tyúk ez idő szerint az udvaron kapirgál, és oda se fülel a hívogatóra, hanem boldogan hallgatja a kendermagos kakas széptevését, miközben a fészekben veszedelmesen hűl a drága tojás. Semmi hajlandóságot nem mutat a visszatérésre, hanem átrepül a szomszéd veteményes

kertjébe, és eltűnik a krumpli- és paradicsombokrok alatt.

De hogy teljes legyen a kép, a kisbíró éppen most kézbesített egy jó sommás büntetést, az urak nyelvén fizetésmeghagyást. De hiszen, micsoda piszkos hazugság ez! Nemhogy meghagynák, hanem elveszik a pénzét. No, az ilyesmi is csak az efféle tintanyalóktól telik ki! Hogy a súly essen beléjük! A múlt hetekben betévedt az udvarba valami teknős cigány. Sajó, a kutya, ez a beste dög megbolondult, és se szó, se beszéd, belemart a lába szárába, és az amúgy is rongyos nadrágját még jobban elszakította. A cigány közölte az esetet a község házbéli urakkal. Azok meg, egyik kutya, másik eb, örülnek, ha megbüntethetik a becsületes adófizetőt! Hát nincs nekem úgyis éppen elég bajom? Most hát fizethetek! Sajónak fogalma se volt arról, miért kellett a söprűnyélnek az ő derekán kettétörmie a kisbíró látogatása után.

A kotló még mindig nem bánta meg a bűnét. Ráhel beszaladt a kamrába, hogy a bolyhos nagykendővel betakarja az elárvult tojásokat. Hát mit lát? Cicke, a kandúr nagy buzgalommal fölözi az asztalon sorakozó zöld hasú köcsögök egyikéből az aludttejet. Ráhelt még jobban előnti a harag. No várj csak, Cicke, majd adok én neked aludttejet! Felkapja a sarokba támasztott keverőfát, de Cicke egy szépen ívelő lendülettel a földre ugrik, és sajnos három köcsög is utánacsinálta az ugrást. A keverőfa pedig nem a macskát, hanem a

termetes befőttes üveget talála el. A tejfől és a befőtt valami új színárnyalatot öltött a földön, egy kis óceánt alkotva szép öblökkel, félszigetekkel és deltákkal. Ez már több volt a soknál. Ráhel úgy állt egy darabig, mint a kétségbeesés szobra. Aztán nagy megadással leült egy felfordított szakajtóra, ölében a végzetes keverőfával. Megeredtek szeméből a tehetetlenség könnyei. Végül a könnyezés hangos zokogásba ment át. Sokáig ült így, míg végre annyi erőt érzett magában, hogy összesöpörje a köcsögök és üvegek maradványait. Közben azt számítgatta, hánszor főzhetett volna derelyét vagy gombócot abból a jóféle lekvárból. Aztán kiment a konyhába. Végtere is nem jajgathat itt örökké! Dolga meg amúgy is annyi van, hogy alig győzi. Odamegy a tűzhelyhez, egy fazékról leveszi a fedelet. No lám. A bableves már éppen megfőtt, csak be kell rántani. Delet harangoznak éppen. Nemsokára jön a fia tizenöt éves farkasétvágyával. Inkább az étel várjon, mint a gyerek! No, már itt is van. Zörög a kiskapu tolózánya.

Ráhel beleszórja az apróra vágott hagymát a lábosba és buzgón keveri a rántást a csorba kis fakanállal. Kintről tétova szöszmötölés hallatszik. Na, mi az? Bújj már be! Mit sanyarogsz annyit? Senki sem felel. Ejnye, az ég áldjon meg hát! Feltépi az ajtót. Nem a fia az, hanem egy soványka remegő kislány néz rá félénken. Vékony ruhácska van rajta, pedig ma elég csípősen fúj a szél és az eső is szemetel. Harisnya nincs a lábán, a

lábbelijét is régen nevezhették cipőnek. Kopott kiskendőjébe belekap a szél és itt-ott kiszabadul egy szép tincs a hajából. A keze feje szederjes a hidegtől. Pillantása félénk. Illendően köszön.

(folyt.köv.)

S. Becz Pál

A történet folytatása szeptemberben következik, vagy a Csendes Lázadó című könyvben olvasható.

PROGRAMOK

Július 1-5.: Refis tábor

Július. 11. (csütörtök) 18,00:
úrvacsorás istentisztelet

Július 23-27. Mezőtúr: Csillagpont

Augusztus. 18. - Új kenyér

Kérjük, aki teheti, adója

1 %-át ajánlja fel az

Alapítványunknak, ill.

énekkarunknak! Köszönjük!

Hajnalcsillag Alapítvány

19185679-1-13

Szigetszentmiklósi Máté János

Református Énekkar

Közhasznú Egyesület

18714746-1-13

ANYAKÖNYVI HÍREK május

Kereszteltük:

*Németh Zoltán és Mátyási Katalin
fiát, Csanádot,
Nagy Péter és Gere Ágota leányát,
Adrienn Lillát,
Király Atilla és Szaniszló Anita fiát,
Attila Gábort
Nagy Gábor és Fodor Krisztina
fiát, Eriket és Kornélt
Gál András és Kiss Györgyi leányát,
Györgyi Kamillát
Sári István és Csomós Szilvia
leányát, Szófiát*

Halottaink:

Fájó szívvel, de Istenbe vetett
reménységgel búcsúztunk:

*Katona Jolán 66 éves,
János István 68 éves,
Szalai Lajosné sz. Ender Ilona 87
éves,
Kerekes Imréné sz. Cs. Szabó Zsófia
87 éves*

korában elhunyt testvéreinktől.
Isten igéje nyújtson vigasztalást a
gyászolóknak:

*„Uram, te voltál hajlékunk
nemzedékről nemzedékre.”
(90. Zsoltár 1. vers)*

HETI ALKALMAINK

CSÜTÖRTÖK: 18.00 bibliaóra
SZERDA: 17.30 énekkar
PÉNTEK: 19.00 ifi óra
VASÁRNAP: 10.00 istentisztelet
gyülekezeti teremben

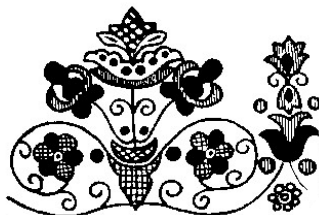
HIVATALI ÓRÁK:

Hétfő: 13.00-16.00
Kedd: 9.00-12.00
Csütörtök: 9.00-12.00
Péntek: 9.00-12.00
Telefonon más időpont is
egyeztethető.
Tel.: 24/465-753, 06-20-404-8336.
szalkayl@gmail.com

**Weblapunk a következő címen
megtekinthető:**

www.szszm-reformatus.hu

Következő számunk szeptemberben
jelenik meg

Felelős szerkesztő: Szalkay László
Főszerkesztő: Murányi Melinda
Tördelőszerkesztő: Piskor Gyöngyi
Grafika: Kovács Dóra